

Az életem túl

A tehetségek, vidám és kreatív emberek városa, kicsit másképp fest, mint azt megszokhattuk. Az egykor élettel teli település most kihalt, csöndes. Iskolák, melyek a jövőt és egy jobb életet jelképeztek, most csak szellemük egykori mivoltjuknak. A közel százötvenezer lakosból, most csak egy ember járja az utcákat. A régi színház romjain taposott végig. A múlt emlékein, törmelékeken, kormos téglákon és már feledésbe merült reményeken. Egy, még detonálatlan bomba tátongott a maradványok tetején.

Nem volt akkora füst, amekkora általában szokott lenni. Most még az eget is láthatta. Ahogy tovább haladt, megállt egy hatalmas kráter mellett. Belenézett, nem látott mást, csak sötétséget. Visszatolta orrára szemüvegét, és továbbhaladt. Voltak tüzek, melyek még mindig égtek, de az arcát, kendője megóvta a káros füsttől. Az egykori könyvtárhoz sietett. Nagy csalódás érte, mivel a könyvtárból semmi sem maradt, csak törmelék, szilánk és por. Haragjában lehajolt, és egy marék üres töltényt kapott fel a földről, szemüvegét ismét visszatolta orrára. A városháza egykor pompás épületét kezdte dobálni (vagyis próbálta eltalálni a megmarad, nem betört ablakokat). Sikerült is! Eltalált egy ablakot, az pedig hatalmas csattanással betört. Az üvegdarabok, pillanatok alatt földet értek, majd ott is hatalmasat csörrentek. A maradék töltényt a kráter felé dobta, de azok neki pattantak egy darab törmeléknek, amin azt írta:

"Zsolnay ker..."

Haragjában a könyvtár egykori darabjait kezdte rugdosni. Előbukkant! Ez az amiért jött! Egy apróság, egy értékét veszített kincs volt. A romok alól előhúzott egy könyvet, amiért lehajolt. Kosztolányi Dezső- írta rajta, de a címét már nem olvashatta el. Ahogy a könyvet emelte, szemüvege lecsúszott orráról és az üveg benne, mint a betört ablak, szilánkokra tört...

Tőke Ádám

Vegyészeti-Technológiai Iskola Szabadka Maksim Gorkij 53

Mulic Márta mulic.marta@gmail.com